

τα προσβάλλον. Ένας τ ά π ι ρ ο ς μόνον, (ζών παχύδερμον με βραχίον προδοσιχίδα,) ἐπιληγώθη από σφαίραν του Ίακώβου Έλλώκ και έτραπη εις φυγήν χωρίς νάναμείνη δευτέρα, ή οποία θά τον εξήπλωνεν αφεύκτως νεκρόν.

Είς αντίρροπον, οι κυνηγοί εσχον την ευκαιρίαν να φονεύσουν όσους ήθελαν αγριοχοίρους και ελάφους, προς ανανέωσιν των ζωοτροφιών των. Και όσον κρέας έπερίσσευσε, τό εξήραναν ή τό εκάπνισαν κατά την ινδικήν μέθοδον, και τό εθύλαξαν διά τό υπόλοιπον του ταξειδίου.

Έν τώ μεταξύ, οι κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ και Βαρίνας, ό Ίακώβος Έλλώκ και ό Γερμανός Πατέρν, εξέτεινον τας έκδρομάς των μέχρι των περιφήμων σπηλαιών της Ατούρης, της νήσου Κουκουριτάλης και του λόφου Λός - Μουέρτος, όπου τά σπήλαια χρησιμεύουν ως νεκροταφείον εις τους Ίνδους Πιαράς. Ο κ. Μιγκέλ και οι σύντροφοί του έπροχώρησαν περι τά δώδεκα χιλιόμετρα προς ανατολάς, διά να επισκεφθούν τον λόφον Πιντάδον.

Είπε όγκος πορφυρίτου, ύψους διακοσίων μέτρων, τον όποιον οι ίθιγενείς κατώρθωσαν να διακοσμήσουν με γιγαντιαίας επιγραφάς και με εικόνας, παριστώσας μίαν σχολόπενδραν, ένα άνθρωπον, έν πτηνόν και ένα όφιν μήκος τριακοσίων ποδών! Αντί τούτων, ό Γερμανός Πατέρν θά έπροτιμώ να εύρισκην εις τους πρόποδας του Πι ν τ ά δ ο υ, (ή λέξις σημαίνει(ζωογραφισμένος)) κανέν σπάνιον φυτόν, αλλά προς μεγάλην του λύπην, αι έρευνά του απέμειναν άγονοι.

Έννοείται, ότι οι έκδρομείς επέστρεφον από τους μακρυνούς αυτούς περιπάτους κατακουρασμένοι. Ο καύσων ήτο υπερβολικός, αι δε συχνά και όρμητικαί καταγίγδες δεν κατώρθωναν να τον μετριάσουν.

Τά δύο καθημερινά γεύματα συνήθριζον όλους τους συνδαιτυμόνας περι την αυτην τράπεζαν. Δηγοούντο τας περιπετειάς της ημέρας, ό δε Παύλος ήκουε με ζωηράν ευχαρίστησιν τας κυνηγετικάς διηγήσεις του Ίακώβου Έλλώκ, φροντίζοντος πάντοτε ναποτρέπη τό παιδίον από τας λυπηράς σκέψεις περι το μέλλοντος. Και πόσον θερμώς ηύχετο, να ελάμβανεν ό Παύλος ακριβείς πληροφορίας περι του συνταγματάρχου Κερμώρ, εις Άγιον Φερνάνδον, και να μην εξηναγκάζετο να ριφκοινδυνεύση μακρότερα!

Έπειτα, την έσπέραν, τό παιδίον ανεγίνωσκε μεγαλοφώνως διαφόρους σελίδας από τον προσφιλή του Όδηγόν, ιδιαιτέρως δε τας αφορώσας την Ατούρην και τά περιγύρα. Ο κ. Μιγκέλ και οι σύντροφοί του εθαύμαζον τό πλήθος και την ακριβειαν των πληροφοριών του Γάλλου εξερευνητού.

Τέλος, την 9 Σεπτεμβρίου, περι την μεσημβρίαν, ό Γερμανός Πατέρν, ό ο-

ποίος ειχεν υπάγη να βοτανολογήση παρά την όχθην, απίνκνι του χωρίου, έπανήλθε κράζων τους φίλους του.

Έπειδή καμμιά έκδρομή δεν έπρόκειτο να γίνη την ημέραν εκείνην, όλοι ήσαν μαζεμένοι εις την μεγαλύτεραν καλύδην του χωρίου, αναμείνοντες την ώραν του γεύματος.

Είς τας κραυγάς, έτρεξε πρώτος ό Ίακώβος Έλλώκ. Οι άλλοι τον ήκολούθησαν, νομίζοντες ότι ό Πατέρν τους εκάλει προς βοήθειαν, είτε προσβληθείς από κανέν θηρίον, είτε συναντήσας συμμορίαν Κουίβων. . .

Ο Γερμανός Πατέρν επέστρεφε μόνος, με τό κιβώτιον εις την ράχιν, κάμνων νεύματα ζωηρά.

— "Ε! τί τρέχει; . . τώ εφώναξεν ό Ίακώβος Έλλώκ.

— Τα πλοιάριά μας, φίλοι μου!

— Τα πλοιάρια; . . ήρώτησεν ό κ. Μιγκέλ.

— Από τώρα; . . ανέκραξεν ό κ. Φέλιπ.

— Δεν απέχουν ούτε μισό μίλλι!

Έτρεξαν τότε όλοι, κατά μήκος της δεξιιάς όχθης του ποταμού, και εις μίαν καμπήν, είδον τά πλοιάρια, τά όποια οι ναυταί των έρουμύλκουν διά της έσπίλας.

Μετ' όλίγον οι επιβάται ήμπόρεσαν να συνομιλήσουν με τους κυβερνήτας, οι όποιοι, όρθιοι εις την πρύμνην, διηθύονον την ρυμούλκυσιν.

— Σϋ είσαι, Βαλδέξ; . . ήρώτησεν ό λοχίας Μαρσιάλης.

— Ο ίδιος, κύριε λοχία, και καθώς βλέπετε, οι σύντροφοι με ακολουθοϋν. . .

— "Ε, ήλθατε καλά;

— Καλά. . . χωρίς καμμιά άθαρία. άπήνησεν ό Βαλδέξ.

— Και σε έπτά ημέρες, προσέθεσαν ό Μαρσάλ, πού είναι πολύ σπάνιον πράγμα!

Ο Παρσάλ έλεγε την αλήθειαν' αλλά πρέπει να όμολογήσωμεν, ότι οι Βαρίνας πολϋ διά την ικανότητα και τον ζήλον των, οι δε αγαθοι εκείνοι άνθρωποι απέδέχθησαν τόσφ μάλλον ευχαρίστας τά δίκαια των επιβατών εγκώμια, καθ' όσον συνωδεύθησαν και από μερικά πιασ τ ρ α, εκτός της συμφωνίας, έτσι ως μ π α ξ ι σ ι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄

ΜΕΡΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΤΕΡΝ

Η αναχώρησις των τριών πλοιαρίων έγινε την επαύριον, όλίγας ώρας μετά την ανατολήν του ήλιου. Την προτεραίαν, τό απόγευμα, είχαν φορτώσει τας αποσκευάς, και επειδή καμμιά βλάβη δεν είχαν έπέλθη κατά την διάδασιν του στενοϋ, τό ταξειδιον δεν θά ύφίστατο καθυστέρησιν. Έν τούτοις, ήτο ζήτημα αν θα

έγίνετο με την μέχρι τουδε ευκολίαν. Ο άνεμος, ό όποιος έδεικνυε τάσεις κοπάσιως, δεν θά ήρκει ίσως να ώθήση τά πλοιάρια έναντίον του ρεύματος, μέχρι του Άγιου Φερνάνδου. Όπωςδήποτε, επειδή έφυσούσεν άκόμη εκ βορρά, ανεπέτασαν τά ιστία, επιφυλασσόμενοι να προστρέξουν εν ανάγκη εις την έσπίλαν ή εις την παλάνταν.

Είπε περιττόν να ειπωμεν ότι, εκαστος όμιλος επέβιβάσθη χωριστά εις τό πλοιάριόν του, ό λοχίας με τον Παύλον εις την Γ α λ λ ι ν έ τ τ α ν, οι τρεις Γεωγράφοι εις την Μ α ρ ι π ά ρ η ν, και οι δύο Γάλλοι εις την Μ ο ρ ί σ κ η ν.

Όσον ήμπορούσαν, έπλεον και τά τρία εις την αυτην γραμμήν, συχνότατα δε ή Μ ο ρ ί σ κ η ήρξετο παραπλευρώς της Γ α λ λ ι ν έ τ τ α ς, — ό λοχίας Μαρσιάλης, τό έδλεπε γογγύζων υποκώφως, — και τούτο επέτρεπεν εις τους επιβάτας να συνομιλοϋν.

Κατά τό διάστημα της πρωίας, μόλις διήνυσαν πέντε χιλιόμετρα. Έπρεπε κατ' άρχάς να λοξοδρομοϋν εν τώ μέσω διαιδάλου των νησιδρίων και των σκοπέλων, εξ ών γέμει πέραν της Ατούρης ό ποταμός. Ητο άκόμη αδύνατον να διατηρήσουν με τά ιστία διεύθυνσιν σταθεράν. Είς τας στενάς εκείνας διόδους, τά ύδατα κατήρχοντο με ταχύτητα, και έδέησε να χειρισθοϋν την παλάνταν έρρωμένως.

Πέραν του βουνοϋ Λός Μουέρτος, ή κοίτη του Όρενόκου γίνεται πλέον ελευθέρα. Πλησιάζοντα την δεξιάν όχθην, όπου τό ρεύμα είναι ασθενέστερον, τά πλοιάρια ήδυνήθησαν να έπωφεληθωσι κάπως του ελαφροϋ άνέμου.

Όπισθεν της αντίθετου όχθης, ήγειρετο ό λόφος Πιντάδος, του όποιου έδωθεν παρετήρησαν τον ιδιόρρυθμον όγκον, τον δεσπόζοντα επί των εύρειών πεδιάδων, τας όποιάς συχνάζουν οι Ίνδοι Ρουαίβοι.

Ηδη ό ήλιος εκλινε προς τον όρίζοντα, και βαθμηδόν ό άνεμος εξησθενείτο, την δε πέμπτην ώραν της έσπέρας, εκόπασεν έντελώς. Τά πλοιάρια έπλεον προς τό στενόν της Γαρσίτας. Κατά συμβουλήν του Βαλδέξ, οι επιβάται ήτοιμάσθησαν να σταθμύσουν εις τό μέρος τούτο, κατάλληλον προς διανυκτέρευσιν. Τό διανυθέν διάστημα καθ' όλην την ημέραν δεν υπερέβη τά δεκαπέντε χιλιόμετρα, και την επαύριον, λίαν πρωί, τά πλοιάρια πάλιν εξεκίνησαν.

Η διελευσις του στενοϋ της Γαρσίτας δεν παρουσιάζει καμμίαν δυσκολίαν. Είπε προσιτόν καθ' έλον τό έτος. Άλλως τε ό Όρενόκος ειχε και τον μήνα τούτον άρκετόν βάθος διά πλοιάρια πεπλατυμένα από κάτω. Έν τούτοις τά ύδατά του ήρχίζαν να κατέρχωνται, άφ' ου ό Σεπτέμβριος εύρίσκειτο περι τά μέσα, και

αργότερα, κατά την εποχήν της άνομβρίας, τό βάθος του θά ήλαττοϋτο σημαντικώς. Όπωςδήποτε, αι βροχαί ήσαν άκόμη ραγδαίαί και συχναί. Οι επιβάται θά τας ύφίσταντο μέχρι της άφίξεώς των εις Άγιον Φερνάνδον. Και την ημέραν εκείνην άκόμη έβρεχε τόσον, ώστε ήναγκάσθησαν να περιορισθοϋν εις τά ύπόστειλα. Μόνον ό άνεμος έτεινε να δυναμώση πάλιν, — και διά τούτο δεν παρεπονείτο κανείς.

Τό έσπέρας, εις άγκώνα του ποταμού ανοιγόμενον προς ανατολάς, μεταξύ της δεξιιάς όχθης και μιάς νήσου, — της νήσου Ράμπο Πελάδο, — τά τρία πλοιάρια έστάθησαν, εις μέρος άρκετά ασφαλές.

Από της έκτης ώρας μέχρι της έβδομης, οι κυνηγοί εθήρευσαν εις τό πυκνόν και σχεδόν άδιαπέραστον δάσος της νήσου, όπου έφόνευσαν μερικά πτηνά, εκ του είδους των στεγανοπόδων, παρατεθέντα εις τό γεϋμα της ίδιας έσπέρας. Εκτός τούτων, ό Ίακώβος Έλλώκ έφόνευσε και ένα μικρόν κροκόδειλον, εξ εκείνων τους όποιους οι Ίνδοι ονομάζουν μ π α μ π ά, και των όποιων τό κρέας λέγεται νοστιμώτατον.

Έμαγειρεύθη και ό κροκόδειλος, αλλά κανείς δεν ήθέλησε να φάγη. Μόνος ό Γερμανός Πατέρν, ως φυσιοδίφης μη έχων τό δικαίωμα να είναι δύσκολος και όρειλιν να υψιάζη τά πάντα χάριν της επιστήμης, απέφασισε να τον δοκιμάση.

— "Ε, πώς σου φαίνεται; ήρώτησεν ό Έλλώκ.

— Χμ! 'στην πρώτη μπουκιά δεν είναι τόσο καλός, 'στη δευτέρα όμως. . .

— Είπε; . . .

— Αποτρόπαιος!

Ότως ό κροκόδειλος κατεδικάσθη ανεκκλητήως και έγκατελείφθη εις τους ναύτας, οι όποιοι τον έμοσχόφαγαν.

Την επαύριον, αναχώρησις εκ της νήσου Ράμπο-Πελάδο και έξακολούθησις του πλοϋ προς τά νοτιοδυτικά, διότι αυτην την διεύθυνσιν έχει ό Όρενόκος μέχρι του στενοϋ των Ρουαίβων. Βροχή και σήμεραν άδιάκοπος άνεμος διαλείπων, βορειανατολικός. Ιστία πότε μιν κρεμασμένα, πότε δε φουσκωμένα ως αερόστατον.

Την έσπέραν, ό Βαλδέξ ήραξε παρά την νήσον Ρουαίβην, διανύσας μόλις δώδεκα χιλιόμετρα, διότι ή ώθησις του άνέμου ήτο κατωτέρα της του ρεύματος.

Την επαύριον, μετά ήμέραν επίπονον, τά τρία πλοιάρια έφθασαν εις τό στενόν των Ρουαίβων, έστάθησαν παρά τό στόμιον του Καρίστια και διενυκτέρευσαν ήσυχως.

Έδω, ή κοίτη του ποταμού είναι πλατεία, άλλ' ανώμαλος, πλήρης νήσων και νησιδρίων. Εκτός τούτου, τέμνεται υπό διαφράγματος, εκ του όποιου τά ύδατα πίπτουν εις καταρράκτην πολυθύρον.

Τό τοπίον, πλήρες άγρίας μεγαλοπρεπείας, είναι εκ των ώραιότερων του μέσου Όρενόκου.

Οι ταξειδιώται έλαβαν καιρόν να τό αποκυμάσουν, διότι έγκραιάσθησαν άρκετάς ώρας να διελθοϋν τό στενόν των Ρουαίβων, — άνευ δυσκολίας όμως και άνευ έκφορτώσεως, όπως και τό προηγούμενον.

Τό απόγευμα, περι την τρίτην ώραν, ακολουθοϋντες τον βραχίονα της δεξιιάς όχθης, έφθασαν εις την πολίγυην Καρίστιαν, — όμώνυμον του βραχίονος, — όπου έμελλε να γίνη ή έκφορτώσις προς εύκολωτέραν διάδασιν του στενοϋ της Μαϊπούρης. Έπανελήθη δηλαδή ό,τι έγινε εις τό Πουέρτο Ρεάλ. Κ' έδω έπίσης Ίνδοι έφορτώθησαν εις την ράχιν τας αποσκευάς, και συνώδευσαν τους επιβάτας μέχρι της Μαϊπούρης, όπου έφθασαν πεζή πρό της πέμπτης έσπερινής ώρας διότι τό διάστημα μεταξύ Καρίστιας και Μαϊπούρης δεν υπερβαίνει τά έξ χιλόμετρα, ή δε άτραπός, κατά μήκος της όχθης, είναι εύδατος.

Έδω έπρεπε ναναμείνουν την Γ α λ λ ι ν έ τ τ α ν, την Μ α ρ ι π ά ρ η ν και την Μ ο ρ ί σ κ η ν, αι όποιαί θά ήθελαν τουλάχιστον τρεις-τέσσαρας ημέραςδιά να φθάσουν. Και ναί μιν τό στενόν της Μαϊπούρης είναι βραχύτερον του της Ατούρης, άλλ' όμως παρουσιάζει έμπόδια σοβρώτερα. Όπωςδήποτε, και ταϋτα θά υπερενίκων οι δεξιοί και άφοσιωμένοι εκείνοι ναυταί, και θά εκάμνον πάν ό,τι ήτο ανθρωπίνως δυνατόν διά να φθάσουν τό ταχύτερον.

(Έπειτα συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΟΠΑΪΣ

Άγαπητοί μου,



ΗΜΕΡΟΝ. — Δευτέρα, 21 Μαΐου, — έγινεν εις τ'Ανάκτορα μία ώραία και

συγκλητική τελετή. Ο νεαρός Βασιλόπαϊς Άνδρέας, κατατασόμενος εις τό ίπικόν με τον βαθμόν του άνωπιλάρχου, έδωσεν έπισήμως τον όρκον του άξιωματικού, — τον όρκον του στρατιώτου της πατρίδος.

Η όρκωμοσία έγινε μετά μεγάλης πομπής εις την Αΐθουσαν του Άγώνος, εις την ώραίαν εκείνην αΐθουσαν την πλήρη ιερών άμυνησων, την στολιζομένην από τας ένδόξους σημαίας του Είκοσιένα. Παρίστατο ή Βασιλική Οίκογένεια, τό Υπουργικόν Συμβούλιον, ό Μητροπολίτης, οι Υπαπισται και οι

αύλικοι εν μεγάλη στολή. Ήσαν έπίσης όλοι οι άξιωματικοί του Συντάγματος, εις τό όποιον θά ύπηρετήση ό Βασιλόπαϊς. Δεξιό και άριστερό είχε παραταχθή στρατός, διχ να αποδώση τας τιμάς.

Είς τό μέσον, παρά την τράπεζαν της τελετής, έστάθη ό άξιωματικός, ό κρατών την Σημαίαν του συντάγματος. Όλόκληρον τάγμα την είχε συνοδείη εις τά ανάκτορα με την μουσικήν έμπρός, περιστοιχιζομένην υπό έννεα ύπαξιωματικών.

Και προσήλθεν ό Βασιλόπαϊς Άνδρέας, περιβεβλημένος την μεγάλην στολήν του βαθμοϋ του, — διά πρώτην φοράν, — και την ταινίαν του έλληνικου Μεγαλοσταύρου. Τότε, εγγίζων με την άριστεράν χείρα την σημαίαν και με την δεξιάν τό Εὐαγγέλιον, βαθύτατα συγκεινημένος, με τους όφθαλμούς πλήρεις δακρύων, άπήγγειλε τον όρκον διά φωνής παλλομένης. . . Καθ' έλον τό διάστημα της όρκωμοσίας ό στρατός έπαρουσίαζεν όπλα. Έπειτα ό Βασιλόπαϊς έδέχθη τά συγχαρητήρια του Βασιλέως και των λοιπών επισήμων, και μετέβη εις την παρεκκλήσιον Αΐθουσαν, όπου τώ έπαρουσιάσθησαν ένας-ένας οι άξιωματικοί του Συντάγματος του, — οι νεοί του συνάδελφοι. Και ή τελετή έληξε, και ή Σημαία άπήλθε με την ιδίαν πομπήν.

Βεβχίως ή ημέρα αυτη θά μείνη αληθυσμένη εις την ζωήν του νεαροϋ Βασιλόπαϊδος. Σήμερον εισήλθεν εις τον στρατόν, εις τον κόσμον, όπου τόσον μεγάλη τον αναμένει θέσις. Νεώτατος άκόμη, έφηβος μόλις, περιβλήθη στολήν άξιωματικώ, και έφόρεσε παράσημα, και είναι έτοιμος να δεχθώ όλας τας τιμάς, τας όφειλομένας εις την ύψηλήν του θέσιν. Άξιωματικός βασιλόπαϊς! Πόση αίγλη εις τους δύο αυτούς τίτλους, ήνωμένους! Πόσον ζηλεύουν και μακαρίζουν όλοι τον εύτυχόν αυτον θνητόν, τον γεννηθέντα παρά τας βαθμίδας ενός θρόνου, υπό την σκιάν ενός στέμματος! . . Πόσον ώραία και εύκολος και γλυκεία είναι ή ζωή δι' αυτον, όλη έστραμμένη με ρόδα, χωρίς άγκάθι κανέν! . . Πλούτη, δόξα, τιμαί, διασκεδάσις, εύτυχία, άνάπαυσις, — ιδού ή ζωή του. Άχ, και να εΐμεθα όλοι Βασιλόπαϊδες. . . ε;

Και όμως! . . . Είπε πολϋ ήπατημένοι όσοι σκέπτονται έτσι, όσοι νομίζουν ότι και οι Βασιλόπαϊδες δεν εργαζονται, δεν κοπιάζουν, δεν υποφέρουν, δεν αγωνίζονται, όπως και οι κοινοί θνητοί. . . Είπε πολϋ ήπατημένοι όσοι νομίζουν, ότι οι πορφυρογέννητοι τά εύρίσκουν όλα έτοιμα, ότι δεν έχουν και αυτοί τας λύπας των, τους πόνους των, τας εϋθύνας των, τά καθήκοντά των. . . Να ήξευραν πόσον εκόπιασε, πόσον ειργάσθη, πόσον έμελέτησεν ό βασιλόπαϊς Άνδρέας έως να γίνη ικανός να περιβληθώ την στολήν του άνωπιλάρχου! Όλίγας ήμε-

ρας πρό της όρκουωσίας, εις τὰ ἀνάκτορα είχαν ἄλλην έορτήν : ὁ Βασιλόπαις Ἀνδρέας έδιδε τὰς εξετάσεις του. Έξητάση εις όλα τὰ ἀνώτερα μαθηματικά και στρατιωτικά μαθήματα, και ἀπήγγηδεν ἄριστα. "Ε! δέν πιστεύω όλα αὐτὰ τὰ δύσκολα πράγματα νὰ έμύηκαν μόνα τῶν εις τὸ κεφάλι του, μόνον διότι έτυχε νὰ γεννηθῆ Βασιλόπαις ! Τί λέγετε και σεῖς οἱ ἄλλοι; Ὁ βασιλόπαις Ἀνδρέας δέν έκοπίασε τουλάχιστον ὅσον και οἱοςδήποτε μαθητής της Στρατιωτικής Σχολῆς τῶ Έδελπίδων; Κ' έγώ σας λέγων: ἀκόμη περισσότερο, πολύ περισσότερο ! Διότι πρὸς τοὺς Βασιλόπαιδας εινε πάντοτε αὐστηρότεροι και οἱ γονεῖς και οἱ διδασκαλοἱ. Ἀπαιτοῦν ἀπὸ αὐτοὺς πολλὴ περισσότερα πράγματα ἀπ' ὅσα απαιτοῦν έξαφνα ἀπὸ σᾶς διότι ἡ θέσις των εινε ὑψηλότερα, ἀλλὰ και ἡ εὐθύνη των μεγαλότερα, και τὰ καθήκοντά των περισσότερα. Έξαφνα ὁ υἱὸς ενός κοινου θνητου εἴμπορεῖ νὰ κάμη και τοῦ κεφαλιου του ὁ υἱὸς του βασιλέως όμως, ὄχι, εινε ἀδύνατον : θὰ κάμη εκείνο που πρέπει. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ανεγίνωσκα πῶς ανετράφη ὁ νέος βασιλεύς της Ἰταλίας, ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ Β'. Λοιπὸν σᾶς λέγω, ὅτι κανεῖς ἀπὸ σᾶς δέν θὰ ἡμποροῦσε νάνθέξη εις τόσα μαθήματα, εις τόσην πειθορχίαν, εις τόσην σκληρότητα εἴμπορῶ νὰ εἶπω. Καί ένθυμούμαι τοὺς τραγεῖς λόγους, τοὺς ὁποίους τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ παιδαγωγός του, ὁ αὐστηρότερος τῶν παιδαγωγῶν. ὁ ὁποῖος δέν του εφεῖδετο ποτέ :

— Ὑψηλότατε, και τὸ παιδί του παπουτοῦ και τὸ παιδί του Βασιληᾶ, όταν εινε γαῖδοῦρι, εινε γαῖδοῦρι !

Βέβαια όμως ἀληθεύει και τὸ ἐναντίον : Καί τὸ παιδί του παπουτοῦ, και τὸ παιδί του Βασιληᾶ, όταν εινε ἄνθρωπος, εινε ἄνθρωπος. Τὸ ἀπέδειξεν ὁ Βασιλόπαις, ὁ καθ' οὗ ἀπηυθύνθη ἡ ὕβρις, ὁ ὁποῖος εινε σήμερον ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους και τοὺς πλέον μορφωμένους βασιλεῖς της Εὐρώπης. Τὸ ἀποδεικνύει με τὰς λαμπράς του εξετάσεις και ὁ βασιλόπαις Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος ἀναμφιβόλως θὰ εινε ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἀξιωματικούς του στρατου μας, και θὰ ὑπηρετήση πεφωτισμένως και εὐσυνειδήτως τὴν πατρίδα του. Ναί, κάθε ἄνθρωπος, εἴτε βασιλόπαις εἴτε κοινὸς θνητός, τότε μόνον εινε ἄξιος νὰ ζηλευεταί και νὰ μακαρίζεται, όταν κάμη πιστῶς τὸ καθήκον του, όταν εινε ἄξιος της θέσεως τὴν ὅποιαν κατέχει. Ἀρα, καμμία ἀνάγκη νὰ εἰμεθα ὄλοι Βασιλόπαιδες . . .

Σας ἀσπάζομαι,

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

ΤΟ ΔΗΡΟΠΟΝΤΟΝ

"Επειτα, θλίβων και πάλιν τὴν Ἑλλην ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὁ Δόνουγος εἶπε :

— Δέν μου ἐπινύγηκε λοιπὸν τὸ παιδάκι μου ; . . . "Ω, τί εὐτυχία ! Μὰ πῶς τὴν ἤρρες, Ἀρχη ; . . . "Ελαβεσ ένα γράμμα μου ; . . . Εἶχε ἐστὸ λαϊμὸ της ένα μενταλιόν, με τὴν εἰκόνα της μητέρας της μέσα ;

Ἡ Ἑλλη έφερε τὴν χεῖρα εις τὸν λαϊμὸν και έδειξε τὸ πολυτιμὸν ἐγκλίπτον, τὸ ὁποῖον δέν ἀπεχωρίζετο ποτέ.

— Εἶνε λοιπὸν ἡ κόρη σου; ἠρώτησε και πάλιν ὁ θεῖος Ἀρχης, σχεδὸν μετὰ δυσαρσεκειας, ἐν ᾧ ἡ Ἑλλη ἐπιθύριζε :

— Εἶχα προαισθημα . . . πάντοτε ἔλεγα ὅτι ὁ πατέρας μου δέν ἀπέθανε !

— Ἀκόμη ρωτᾶς ἂν εινε ἡ κόρη μου ; εἶπεν ὁ Δόνουγος. Μὰ εἶσαι καλά, Ἀρχη ; . . . "Ελα, πέ μου, πῶς τὴν ἤρρες ; Δέν ειξεύρεις ὅτι τὴν εἶχα γιὰ πεθαμένην και ὅτι ἀπὸ τόσα χρόνια τώρα, δέν ἔπαυσα ποτὲ νὰ τὴν κλαίω ; . . . Παιδί μου ! χρυσὸ μου παιδί ! . . .

Καί τὴν ἐφίλησε πάλιν.

Ἡ ἀλήθεια ἤρχισε νὰ ἀναλάμπη μέσα εις τὴν σαστισμένην κεφαλὴν του θεῖου Ἀρχη.

Ἡ Ἑλλη ἦτο ἡ κόρη του ἀδελφου του Δονουγού. Εἰς αὐτὴν ἀνήκεν ἡ βαλίτσα εκείνη. Ἀλλὰ κατὰ λάθος, ὁ ναύτης εἶχεν ἀρίση εις τὸ σπίτι του, ἀντὶ της Ἑλλης, τὴν Ρόζαν. Τὸ μυστήριον διεφωτίζετο.

— Τότε λοιπὸν σὺ εἶσαι ἡ ἀνεψία μου ! ἀνέκραξεν ἐπιτέλους. Καί λαβὼν τὴν Ἑλλην ἀπὸ τὰς ἀγκάλας του πατρός της, τὴν κατεφίλησε τρυφερώτατα.

Ἀλλοίμονον ! κανὲν ἀπὸ τὰ ἔτρια πρόσωπα του μικροῦ τούτου οικογενειακοῦ δράματος δέν ὑπόπτευεν, ὅτι παρίστατο ὡς μάρτυς και τέταρτον πρόσωπον ! . .

Ἡ Ρόζα, ἡ δυστυχῆς Ρόζα, ἐπιστρέψασα εις τὴν οἰκίαν πολὺ ἐνωρίτερα ἀπ' ὅσον ἀνεμένετο, — ἀπὸ τὴν μισοανοικτὴν θύραν, τὰ εἶχεν ἴδῃ, τὰ εἶχεν ἀκούσῃ ὄλα ! . .

Εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις, ἐμάντευσεν τὴν σκληρὰν ἀλήθειαν. Καί ἄφωνος, τρέμουσα, εἶχεν ἀπομείνη ἐκεῖ, ὡς καρφωμένη εις τὸ πάτωμα.

Εἶδε τὴν Ἑλλην εις τὰς ἀγκάλας ἐκείνου, ὁ ὁποῖος έπρεπε νὰ εινε ὁ πατέρας της. Ἦκουσε τὰς τελευταίας λέξεις του θεῖου Ἀρχη. Τότε, δέν ἠσθάνθη τὴν δύναμιν νὰ ὑποφέρῃ οὔτε στιγμὴν περισσότερο τὴν πικρίαν και τὴν αγωνιώδη θλίψιν, ἡ ὅποια περιέσφιγγε τὴν καρδίαν της. Ἐκεῖνος, ὁ θεῖος Ἀρχης, τὴν ἀπεδίωκε, τὴν ἐγκατέλειπε, και ἔπερ-

νεν ἄλλην ἀνεψίαν εις τὴν θέσιν της . . .

« Τότε λοιπὸν σὺ εἶσαι ἡ ἀνεψία μου ! » εἶχεν εἰπῆ πρὸς τὴν Ἑλλην, τονίζων τὸ σὺ ἐκεῖνο χαρακτηριστικῶς.

Μόνον μετὰ τρεῖς ὀλοκλήρους ὥρας, ὁ θεῖος Ἀρχης, ἀνήσυχος πῶ δέν ἔβλεπε τὴν Ρόζαν, ἡ ὅποια ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ μαζί με δύο μικρὰς της φίλας, κατοικοῦσας ἐκεῖ πλησίον, ἀπεφάσισε νὰ σταλεῖν τὸν Δάρρην νὰ τὴν ζητήσῃ.

Ἄλλ' ὁ ὑπηρέτης ἐπιστρέψῃ μόνος.

— Ἡ μὲς Ρόζα, τῷ εἶπαν, εἶχε φύγη πρὸ πολλου.

Ἡ Ἑλλη ἔτρεξεν ἀμέσως εις τὸ δωμάτιόν της, τὸ ὁποῖον ἤρρε κενόν.

Τότε ἔψαξαν παντοῦ, εις ὄλον τὸ σπίτι, ἀπὸ ἐπάνω ἔως κάτω . . . Τίποτε !

Ἡ Ρόζα εἶχε γείνη ἄφαντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Πρέπει τώρα νὰ ἐπανελθωμεν ὀλίγας ὥρας ὀπίσω, διὰ νὰ ἐνοήσωμεν πῶς ἡ Ρόζα ἐπέστρεψεν εις τὸ σπίτι τῶσον ἐνωρίς, και ἔμαθεν οὕτως ἀποτόμως τὴν φοβερὰν εἰδησιν, της ὁποίας ὁ κ. Βῶρκε ἐσκέπτετο, διὰ της στοργῆς του, νὰ ἐλαττώσῃ τὴν πικρίαν. Διότι, — εινε περὶ τὸν καιρὸν νὰ τὸ εἶπω, — εις τὴν πατρικὴν καρδίαν του θεῖου Ἀρχη δέν ὑπῆρχεν οὔτε ἕγνος ἐπισθοβουλίας διὰ τὴν ἀγαπητὴν του Ρόζαν, όταν ἔσυρε τὴν Ἑλλην εις τὰς ἀγκάλας του και τῇ εἶπε : « Τότε λοιπὸν σὺ εἶσαι ἡ ἀνεψία μου. » Ἦμποροῦσε νὰ ἀνακαλύψῃ πολλὰς ἀκόμη ἀνεψίας, χωρὶς νὰ μεταβληθοῦν τὰ αἰσθήματά του καθόλου. Ὅσον βαθεῖα και ἂν ἦτο ἡ πρὸς τὴν Ἑλλην ἀγάπη του, δέν ἡμποροῦσε νὰ παραβληθῆ με τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πρὸς τὴν Ρόζαν. Τὴν ἀγαποῦσε πλέον ὡς ἰδίαν του θυγατέρα τὸ δὲ ἀνακαλυφθὲν γεγονός, ὅτι ἡ Ἑλλη και οὐχὶ ἡ Ρόζα ἦτο ἡ ἀνεψία του, δέν ἦτο ἱκανὸν νὰ μεταβάλῃ τίποτε. Ἡ ἀγάπη ἔμεινεν ἀγάπη.

Λοιπὸν, μετὰ τὸ μάθημα του χοροῦ, τὰ παιδία ἀνέβησαν νὰ παίξουν εις τὸ εὐρὸ σπουδαστήριον, ὅπου εὐρίσκετο μετὴν παιδαγωγόν της ἡ μικρὰ Δώρα Ὁγραδου, χαριτωμένον κοράσιον τεσσάρων ἐτῶν, τὸ ὁποῖον, ἐπειδὴ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ἦτο ἀδιάθετον, δέν ἡμποροῦσε νὰ καταβῆ.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της Δώρας, ἡ Ρόζα μετὰ τὰ ὠραῖα ξανθὰ μαλλιά, μετὰ τὰ γαλανὰ μάτια, μετὰ τὰ κόκκινα μάγουλα, μετὴν χάριν και τὴν ζωηρότητα της, εἰφάνετο ὡς βασιλοπούλα τῶν παραμυθῶν. Καί μόλις τὴν ἔβλεπεν, ἀμέσως ἔτρεχε κοντὰ της, διὰ νὰ τὴν χαϊδεύσῃ ἡ Ρόζα και νὰ τὴν φιλήσῃ.

Ὅπως πάντοτε, και τώρα ἡ μὲς Ρόζα τὴν ἐκάθισεν εις τὰ γόνατά της, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν του κορασίου ἐπὶ τοῦ ὤ-

μου της, και ἤρχισε νὰ της διηγῆται ἕνα παραμῦθι, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν δύναμιν νὰ φέρῃ μειδίαμα εις τὰ ξηρὰ και φλέγοντα χεῖλη της Δώρας. Ἐπειτα ἔσκυψε και ἐσήκωσε τοὺς ξανθοὺς της βουστράχους, διὰ νὰ τὴν φιλήσῃ.

— "Ω, μὲς Μπράουν ! εἶπε πρὸς τὴν παιδαγωγόν. Μὰ τί εἶχε ἡ Δώρα ; Καίει ὄλη και τὸ δέριμα της εινε κατακόκκινον.

Συγγρόνως ἐξεκούμωσε τὸ φορεμάτακι της μικρᾶς ἀσθενοῦς, και παρετήρησεν ὅτι ὁ λαϊμὸς της και τὸ στήθος της ἦτο γεμάτον ἀπὸ ἐρυθρὰς κηλίδας.

Ἡ μὲς Μπράουν ἀρπαξεν ἀμέσως τὴν Δώραν και ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον, χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν. Ἐτρεξαν νὰ φωνάξουν τὸν ἱατρόν. Καί ὁ ἱατρός εἶπεν ὅτι ἡ Δώρα εἶχε σκαρλατινὰν, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ἀπομονώσουν ἀπὸ τὰ ἀδελφιά της, και νὰ σταλεῖν τὸ γρηγορότερον ὄλα τὰ ξένα παιδία εις τὰ σπίτια των.

Αὐτὸς ἦτον ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ρόζα εἶχεν ἐπιστρέψῃ τῶσον ἐνωρίς εις τὴν Πλατεῖαν Φιτσιουίλλιαμ. Πρὶν εἰσελθεῖν εις τὴν αἴθουσαν, ἐστάθη ἀπέξω ἀπὸ τὴν θύραν, ἐκπληκτος του ἔβλεπεν ἐκεῖ τὸν ξένον κύριον, οὕτω δὲ παρευρέθη ἀάρατος εις τὴν ἀναγνώρισιν της Ἑλλης ὑπὸ του πατρός της, και ἤκουσε τὸν θεῖον Ἀρχην νὰ λέγῃ εις αὐτὴν ὅτι εινε ἀνεψία του.

Τότε ἀνέβη ἀμέσως εις τὸ δωμάτιόν της. Τῇ ἐφάνετο ὅτι ἡ καρδία της θὰ συνετριβετο, ὅτι θάπέθνησκεν ἀπὸ λύπην, ἂν ἔμεινε μίαν στιγμὴν ἀκόμη ἐκεῖ. . .

Ἦρχισε νὰ περιπατῆ ἐπάνω-κάτω εις τὸ δωμάτιον της, συμπλέκουσα τὸς χεῖρας ἀπὸ ἀπελπισίαν, και ἐν τῇ θλίψει της ἔμιλοῦσα μεγαλοφῶνως :

— Καί ἐγὼ τώρα τί θὰ γίνω ; . . . τί θὰ γίνω ; . . . ἔλεγε.

Δέν εἶχε πλέον κανένα νὰ τὴν παρηγορῆ, κανένα διὰ νὰ τὴν συλλογίζεταί και διὰ νὰ τὴν ἀγαπᾷ. . . Αὐτὸ ἐνόμιζεν, εις τὴν ὑπερβολικὴν της λύπην. . . Ἐπειτα ἔπεσε κάτω ὀλοκλύουσα, και ἀπ' οὗ ἐκλαυεν ἀρκετὴν ὥραν, προσεπάθησε νὰ τακτοποιήσῃ κάπως τὰς ιδέας της.

Ὡστε λοιπὸν ἡ Ἑλλη ἦτο ἡ μὲς Βῶρκε, ἡ ἀνεψία του θεῖου Ἀρχη. Καί ἡ Ρόζα δέν ἦτο τίποτε. . . Πῶς νὰ ὑποφέρῃ παρομοίαν συμφορὰν ; . . . Δέν τῇ ἔμεινεν οὔτε καν ἡ παρηγορία του θανάτου. Ἦτο νέα πολὺ νέα, και ἴσως θὰ εἰκοῦσε πολλὰ-πολλὰ χρόνια ἀκόμη, με αὐτὴν τὴν θλίψιν, με αὐτὴν τὴν πικρίαν εις τὰ βάθη της καρδίας της.

Δυστυχῆς Ρόζα ! Δέν ἤξευρεν ὅτι ὁ χρόνος καταπαύει ὄλας τὰς θλίψεις. δέν ἤξευρεν ὅτι αἱ πληγαὶ της ψυχῆς θεραπεύονται με τὸν καιρὸν ὅπως αἱ πληγαὶ του σώματος.

Πεπεισμένη ὅτι θὰ ἐξακολουθοῦσεν αἰωνίως νὰ ὑποφέρῃ, νὰ πονῆ ἔτσι ἀκίνητος ὡς εἶχε πέσῃ εις τὸ πάτωμα, δέν ἔπαυε

νὰ προβάλλῃ εις τὸν ἑαυτὸν της τὴν ἰδίαν πάντοτε ἐρώτησιν : « Τί θὰ γίνω ; . . . »

Ἦτο ξένη και ἔρημος. Δέν ἤξευρε κανένα της συγγενῆ πουθενά, και ἂν τυχὸν εἶχε και συγγενεῖς, εἴμπορεῖ νὰ ἦσαν πτωχοὶ ἄνθρωποι, ἔλεεινοί, ζητιάνοι, κλέπται . . . ποὺς ἔξυρει ; Δέν ἦτο πλέον ἡ μὲς Βῶρκε ! Ὁ θεῖος Ἀρχης δέν ἦτο πλέον θεῖός της ! Καί, ὡς νὰ μὴν ἦτο πλέον θεῖός της ! Καί, ὡς νὰ μὴν ἄρχοῦσεν αὐτὸ, πρὸς ἐπίμετρον της δυστυχίας της, ἦτο θεῖός της Ἑλλη. Ἀνήκεν εις τὴν Ἑλλην, και ἡ Ἑλλη ἀνήκεν εις αὐτόν.

Δυστυχῆς Ρόζα ! Πολύ, πολὺ σκληρὰ ἐτιμωρεῖτο διὰ τὴν ζηλοτυπίαν της, διὰ τὴν ὑπερηφάνειάν της . . .

Ἄλλ' ἐπειδὴ δέν εἶχεν ἀναγνώρισιν ποτὲ τὰ ἐλαττώματά της, δέν ἡμποροῦσε νὰ θεωρήσῃ τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν ὡς τιμωρίαν που της ἤξιζε. Δέν ἐσυλλογίζετο παρὰ μόνον τὴν δυστυχίαν της, και

ἐφαντάζετο ὅτι δέν ὑπῆρχεν εις τὸν κόσμον ὀλοκλήρον θλίψιν και συμφορὰ ἀνωτέρα της ἰδικῆς της. Ἡ ἰδέα νὰ συστήσῃ τὸν ἑαυτὸν της εις τὸν Θεὸν δέν της ἤρχετο εις τὸν νοῦν, διότι δέν ἤξευρε πόσην δύναμιν θὰ εὕρισκεν εις τὴν προσευχὴν, τί βάλαμον θὰ ἐχύνετο δι' αὐτῆς εις τὴν ἀλγούσαν καρδίαν της.

Καί τώρα, μετὰ ποῖον θάρρος θὰ ἐπαρουσιάζετο ἀπέναντι του θεῖου Ἀρχη, ὁ ὁποῖος δέν ἦτο πλέον θεῖός της, μετὰ τί πρόσωπον θὰ ἔβλεπε τὴν Ἑλλην, ἡ ὁποία της εἶχε πάρῃ τὴν θέσιν της, ἡ πῶς θὰ ὑπεδέχετο τὸν ξένον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον πρὸ ἐτῶν ἐθεωροῦσεν ὡς ἀποθαμῆνον, τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον, χωρὶς ποτὲ νὰ τον γνωρίσῃ, ἀνεκαθεν εἶχεν ἀγαπήσῃ ὡς πατέρα της, και ὁ ὁποῖος ἐπαρουσιάζετο τώρα — ὁ κακός ! — ὡς πατὴρ της Ἑλλης ; . . .

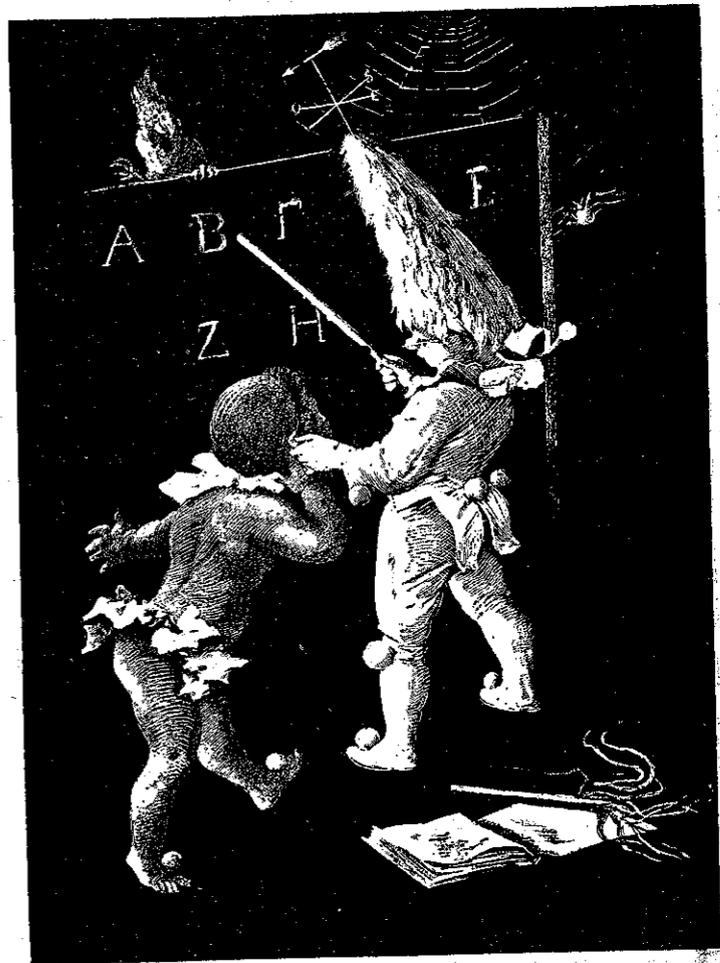
Καί τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον, χωρὶς ποτὲ νὰ τον γνωρίσῃ, ἀνεκαθεν εἶχεν ἀγαπήσῃ ὡς πατέρα της, και ὁ ὁποῖος ἐπαρουσιάζετο τώρα — ὁ κακός ! — ὡς πατὴρ της Ἑλλης ; . . .

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΕ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ.



Ὁ Φασουλάκης ἐπῆρε τὸν Παρασκευᾶν εις τὸ σπίτι του, εις τὸ ὠραῖον οπιτάκι που εἶχε κατασκευάσῃ μόνος του με σανίδα. Λίγο-λίγο τὸν ἔμαθε νὰ κουτσομιλῆ ἑλληνικά και νὰ καταλαβαῖνῃ

ΦΑΙΔΙΟΝ



ὅ,τι τοῦ ἔλεγεν ὁ κύριός του. Ἄλλ' ὁ Φασουλᾶκης ἔχει μεγάλα σχέδια διὰ τὸν μικρὸν ἄγριον. Δὲν θέλει νὰ τον ἀφίση αἰωνίως ἀγράμματον, καὶ ἀποφασίζει νὰ τον μάθῃ νὰ διαβάζῃ.

Φορεῖ λοιπὸν τὰ γυαλιά του, βάζει στὸ κεφάλι τὸν ψηλὸν καὶ μυτερὸν σκουφὸν του, πέρνει ἐπὶ τὸ χέρι τὸ ραβδί του, καὶ τὸ μάθημα ἀρχίζει. Ἐμπρὸς!

Ἄλλὰ τὸ μαῦρο καὶ γουρὸμαλλο κεφάλι τοῦ δυστυχισμένου Παρασκευᾶ εἶνε ἓνα ξεροκέφαλο πρώτης τάξεως!

Ἄς τοῦ φωνάζῃ ὅσον θέλει ὁ Φασουλᾶκης: "Ἄλφα α, α, α! — Ὁ ἀραπάκος δὲν σκαμπάζει γρύ.

— Ἄ α α! κάμνει ὁ Παπαγάλος, σκαρφαλωμένος ἐπάνω ἐπὶ τὸ μαυροπίνακα. Μπᾶ! τὸσῶ δύσκολο πρᾶγμα εἶνε νὰ πῆ κανεὶς Ἄ α α;

Καὶ κτυπᾷ τὰ φτερά του, καὶ γελᾷ, καὶ χαχλανάει, καὶ περιπαίζει τὸν ἀραπάκον, καὶ κάμνει τὸσον θόρυβον, ποῦ νομίζει κανεὶς ὅτι δέκα παπαγάλοι εὐρίσκονται μέσα εἰς τὸ δωμάτιον.

— Ἐ! γιὰ νὰ σου πῶ! . . . Μὴν περιγελαῖς εἶσαι, κύριε Παπαγάλε, γιὰτὶ μὴ σου φαίνεται ὅτι οὐ ξεύρεις περισσότερα ἀπὸ τὸν Παρασκευᾶν.

Καὶ ὁ Φασουλᾶκης τραβᾷ δυνατὰ τὸ αὐτί τοῦ μαθητοῦ του καὶ ξαναρχίζει: Ἄ α α.

— Ἄ! ᾶ! ᾶ! κάμνει ὁ ἀραπάκος ἀπὸ τὸν πόνον.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! λέγει ὁ δάσκαλος, ποῦ ἄκουσεν ἐπὶ τέλους τὸ Ἄλφα.

Καὶ τὸ μάθημα ἐξακολουθεῖ.

Ὅταν ὁ Φασουλᾶκης συλλαβίζει: β-α-βα, β-α-βα, β α β ᾶ . . .

— Ἐχω βαβά στ' αὐτί! φωνάζει ὁ Παρασκευᾶς.

Ὅταν ὁ Φασουλᾶκης συλλαβίζει: κ-ο-κο, κ-ο-κο, κοκό . . .

— Θέλω γλυκό! ἀποκρίνεται ὁ Παρασκευᾶς.

Ὅταν ὁ Φασουλᾶκης συλλαβίζει: μ-α-μα, μ-α-μα, μαμά . . .

— Θέλω τὴ μαμά! φωνάζει ὁ Παρασκευᾶς.

Ὅταν ὁ Φασουλᾶκης συλλαβίζει: ν-α-να, ν-α-να, νάνα . . .

— Νυστάζω! φθάνει πειᾶ! φωνάζει ὁ ἀραπάκος.

Ἄ, μὰ ἔτσι ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν θὰ κατορθώσῃ ποτὲ νὰ μάθῃ νὰ διαβάζῃ!

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

(Διήγησις μικροῦ Ἄλσατου.)

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ εἶχα ἀργίση νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἐφοβούμην πολὺ μὴ μὲ μαλώσῃ ὁ κύριος Χάμελ. Ἰσαῖσα μᾶς εἶχεν εἰπῆ, ὅτι θὰ μᾶς ἐξετάσῃ εἰς τὰ ρήματα, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξευρα οὔτε λέξι. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐσκέφθην νὰ τὸ στρήψω καὶ νὰ πάω ἐπὶ χωράφια.

Ὁ καιρὸς ἦταν τὸσον ὠραῖος! ἔκανε τὸση ζέση!

Τὰ κοσσοῦφια ἐσφύριζαν ἐκεῖ ἐπὶ τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους, καὶ πάρα κάτω, πίσω ἀπὸ τὸ ὑδροκίνητον πρίον, ἐτὸν κάμπο, οἱ Πρωῖσοι ἔκαμαν γυμνάσια. Ὅλα αὐτὰ μὲ εἴλκουν περισσότερο ἀπὸ τὰ ρήματα, ἀλλὰ εἶχα τὴν δύναμιν νὰ ἀντισταθῶ καὶ ἐτάχυνα τὸ βῆμά μου.

Ἐμπρὸς ἐπὶ τὸ Δημαρχεῖον εἶδα κόσμον συναγμένον. Δύο ἔτη τώρα, ἐκεῖ πάντοτε ἔφθαναν ὄλοι αἱ κακὴ εἰδήσεις, αἱ ἤνται τῶν Γάλλων, ἢ ἐπιστράτευσις, αἱ γερμανικαὶ διαταγαί, καί, ἐσκέφθηκα χωρὶς νὰ σταθῶ:

«Τί νέα πάλι θάχωμε σήμερα!»

Ἐνῶ διέσχίζα τὴν πλατεῖαν τρέχων, ὁ Βάχτερ ὁ σιδηρουργὸς μου ἐρώναξ: «Μὴν τρέχῃς ἔτσι, μικρέ, ἔχεις καιρὸ νὰ πᾶς σχολεῖο.» Ἐνόμισα ὅτι μὲ ἐπερίπαιξε, καὶ ἔφθασα τρέχων μὲ ὀλην μου τὴν δύναμιν ἐπὶ τὴν αὐλὴν τοῦ Σχολεῖου.

Συνήθως, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάθημα, ὄλοι τὰ παιδιά ἔκαμαν μεγάλον θόρυβον. Ἄλλοι ἐτακτοποιοῦν τὰ βιβλία των, ἄλλοι ἐπανελαμβάνουν τὴν ἀποστήθεισιν των, καὶ ὁ δάσκαλος μὲ τὴν ρήγα ἐσιώπα ἐπὶ τὴν ἔδραν. Ἐλογάριαζα νὰ ἐπωρεληθῶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν θόρυβον, διὰ νὰ γλυστρήσω ἀπαρητήρητος εἰς τὸ θρανίον μου, ἀλλὰ ἴσια ἴσια σήμερον ὄλοι ἐσιωποῦσαν. Ἄπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρον εἶδα ὄλους τοὺς συμμαθητάς μου ἐπὶ τὰς θέσεις των, καὶ τὸν κύριον Χάμελ, ὁ ὁποῖος ἐπερνοῦσε καὶ ἐξαναπερνοῦσε, μὲ τὴν φοβεράν ρήγα του.

Ἦνοιξα τὴν πόρτα σιγὰ σιγὰ καὶ ἐμβῆκα. . . φαντάζεσθε ἂν ἤμουν κόκκινος καὶ ἂν ἐφοβούμην. . . . Καὶ ὁμοίως τίποτε! . . . Ὁ κύριος Χάμελ μὲ ἐκκύταξε χωρὶς θυμὸ καὶ μοῦ εἶπε σιγὰ: «Πῆγαινε γρήγορα ἐπὶ τὴν θέσιν σου, μικρέ

μου Φράντς! θάρχιζαμε χωρὶς ἐσένα.» Ἐκῆθησα γρήγορα ἐπὶ τὴν θέσιν μου. Τότε μόνον παρετήρησα, ὅτι ὁ δάσκαλος μᾶς φοροῦσε τὴν καινούρια πράσινη ρεδιγκότα του, τὴν ὁποίαν δὲν ἔδραξε παρά τὰς ἐπισημοὺς ἡμέρας, καὶ εἰς τὰς ἐξετάσεις ἔσαν ἐμοῖοραξ τὰ βραβεία.

Ἄλλὰ ἐκεῖνο ποῦ μὲ ἐξέπληξε περισσότερο, ἦταν ὅταν εἶδα ἐπὶ τὸ βάθος τῆς αἰθούσης τοὺς χωριανούς καθισμένους καὶ σιωπηλοὺς ὅσιν καὶ μᾶς. Ὁ Ἄουζερ μὲ τὸ στρατιωτικὸ του καπέλλο, ὁ πρῶν δήμαρχος, ὁ ταχυδρόμος καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ὁ Ἄουζερ εἶχε φέρῃ ἓνα ἀλφαθητάριο καὶ τὸ κρατοῦσε ἀνοικτὸ ἐπὶ τὸ γονατὰ του, μαζὺ μὲ τὰ γυαλιά του, τὰ ὁποῖα εἶχε βάλῃ ἀνάμεσα ἐπὶ τὰ φύλλα.

Ἐνῶ ἐκύτταξα ἐκπληκτος ὄλα αὐτὰ, ὁ κύριος Χάμελ ἀνέβηκε ἐπὶ τὴν ἔδραν καὶ μᾶς εἶπε:

«Παιδιά μου, σήμερον εἶνε τὸ τελευταῖόν σας μάθημα. Ἡ διαταγὴ ἤρθε ἀπὸ τὸ Βερολίνον. Στὶς σχολαῖς τῆς Ἄλσατίας καὶ Ἀωρραίνης ὄλα διδάσκονται τὰ Γερμανικά, καὶ αὐτοῖς ἐρχεται ὁ νέος διδάσκαλος. Λοιπὸν ὄλας παρακαλῶ νὰ καθήστε φρόνιμα ἐπὶ τὸ τελευταῖόν γαλλικόν σας μάθημα.»

Αὐτὰ τὰ λίγα λόγια μὲ ἀνεστάτωσαν. Ἄ τοὺς ἀθλίους! νὰ τί εἶχαν τοιχοκλήσῃ ἐπὶ τὸ Δημαρχεῖο!

Τὸ τελευταῖόν μου μάθημα!!!

Καὶ ἐγὼ ποῦ μάλιστα ἤξευρα νὰ γράφω; Δὲν θὰ μάθαινα ποτέ;—Πῶς μετανουῶσα γιὰ τὸ χαμένο καιρὸ, ὅταν ἔτρεχα νὰ κυνηγῶ φωλιές καὶ νὰ γλυστρῶ ἐπὶ τὸ χιόνι, ἐπὶ τὸ βουνό. Τὰ βιβλία μου ποῦ μοῦ φαίνονταν ἄλλοτε τόσο βαρεῖά, ἢ γραμματικὴ μου, ἢ ἱερὰ ἱστορία μου, ἐροῖαζαν σήμερον μὲ παληγρὸς μου φίλους ποῦ ἐλυποῦμουν ὅτι τοὺς ἄφρινα. . .

Ἄμ' ὁ Κύριος Χάμελ; ἢ ἰδέα ὅτι θὰ ἐφρυξῃ; μὲ ἔκανε νὰ ξεχνῶ τὰς τιμωρίας καὶ τὴν ρήγα του.

Ὁ καιρὸς! Πρὸς τιμὴν τοῦ τελευταίου μας μαθήματος εἶχε βάλῃ τὰ καλά του ρούχα. Τώρα ἐνόσων διατὶ οἱ γέροι χωρικοί εἶχεν ἔλθῃ ἐπὶ τὸ σχολεῖον ὄφριλαν νὰ εὐχαριστήσουν τὸν διδάσκαλόν μας, ὁ ὁποῖος ἐπὶ σαράντα ἔτη ἔκαμε τὸ καθήκον του πρὸς τὴν πατρίδα, καὶ ὁ ὁποῖος τώρα ἠνγκάξεται νὰ φύγῃ.

Αὐτὰ ἐσκέπτοντο, ὅταν ἔξαφνα ἤκουσα τὸ ὄνομά μου. Ἐπρεπε νὰ εἶπω μᾶθημα. Τί δὲν θὰ ἔδιναν διὰ νὰ ἤμπορούσα νὰ πῶ τὸ ρημά μου νεράκι, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους τὰ ἔχασα καὶ ἐμεινῃ ἄφρωνος.

Ἦκουσα τὸν κύριον Χάμελ, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔλεγε:

«Δὲν θὰ σὲ μαλώσω, μικρέ μου Φράντς! ἀρκετὰ τιμωρεῖσαι μόνος σου. Ἔτσι εἶνε. . . . κάθε μῆρα λέγει κανεὶς: ὄλα μάθω αὐριον. Καὶ ἔπειτα νὰ τί γίνεταί... Ἄ! ἦτον μεγάλο δυστύχημα γιὰ

τὴν Ἄλσατία μας, νὰ νανθάβῃ πάντοτε τὴν ἐκπαίδευσίν της. Τώρα οἱ Πρωῖσοι ἔχουν δικαίωμα νὰ μᾶς ποῦν. «Πῶς! ἰσχυρίζεσθε ὅτι εἶσθε Γάλλοι, καὶ δὲν ξεύρετε οὔτε νὰ γράψετε οὔτε νὰ διαβάσετε τὴν γλῶσσά σας!» Σ' ὄλα αὐτὰ, δὲν εἶσαι σὺ ὁ πλέον ἐνοχος. Καθεὶς ἔχει τὸ μεριδί του. Οἱ γονεῖς σας δὲν εἶχαν ποτὲ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ σᾶς ἐκπαιδεύσουν. Ἐπρωτιμοῦσαν νὰ σᾶς στέλνουν ἐπὶ τὰ χωράφια. Ἄλλὰ μήπως καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐνοχος; Πόσες φορὲς σᾶς ἔδρα να ποτίσετε τὸν κῆπον μου; καὶ ὅταν ἤθελα τὴν κίμαλιαν καὶ ἔγραψε μὲ μεγάλα γράμματα: «ΖΗΤΩ Ἡ ΓΑΛΛΙΑ!»

Καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν ἀκουμπισμένην εἰς τὸν τοίχον, ἄφρωνος μᾶς ἔκαμε σημεῖον: «Ἐτελείωτε. . . πηγαίνετε!» (Alphonse Daudet) Μετῆφρασις Κ. Α.

τὴν Ἄλσατία μας, νὰ νανθάβῃ πάντοτε τὴν ἐκπαίδευσίν της. Τώρα οἱ Πρωῖσοι ἔχουν δικαίωμα νὰ μᾶς ποῦν. «Πῶς! ἰσχυρίζεσθε ὅτι εἶσθε Γάλλοι, καὶ δὲν ξεύρετε οὔτε νὰ γράψετε οὔτε νὰ διαβάσετε τὴν γλῶσσά σας!» Σ' ὄλα αὐτὰ, δὲν εἶσαι σὺ ὁ πλέον ἐνοχος. Καθεὶς ἔχει τὸ μεριδί του. Οἱ γονεῖς σας δὲν εἶχαν ποτὲ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ σᾶς ἐκπαιδεύσουν. Ἐπρωτιμοῦσαν νὰ σᾶς στέλνουν ἐπὶ τὰ χωράφια. Ἄλλὰ μήπως καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐνοχος; Πόσες φορὲς σᾶς ἔδρα να ποτίσετε τὸν κῆπον μου; καὶ ὅταν ἤθελα τὴν κίμαλιαν καὶ ἔγραψε μὲ μεγάλα γράμματα: «ΖΗΤΩ Ἡ ΓΑΛΛΙΑ!»

Καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν ἀκουμπισμένην εἰς τὸν τοίχον, ἄφρωνος μᾶς ἔκαμε σημεῖον: «Ἐτελείωτε. . . πηγαίνετε!» (Alphonse Daudet) Μετῆφρασις Κ. Α.

«Ἐτελείωτε. . . πηγαίνετε!» (Alphonse Daudet) Μετῆφρασις Κ. Α.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Β'

Ἐπειτα ἐρχονται τὰ παιγνίδια, — παιγνίδια ὄλων τῶν εἰδῶν καὶ ὄλων τῶν ἐποχῶν, ἀπὸ τὰ παλαιότερα ἕως τὰ σημερινά, καὶ ἀπὸ τὰ προστυχότερα ἕως τὰ πολυτελέστερα. Καὶ βλέπει ἐκεῖ κοῦκλες καὶ κοῦκλες, στρατιωτικὰ μολυβένια, ἀμαξάκια, νοικοκυρεῖα κουκλιτικὰ, σπιτάκια, μαγεράκια, καραβάκια χιλιάδων. Ὡ, τί εὐτυχισμένη θὰ ἦτο ἡ Μίνα τοῦ «Ἐπὶ πτερύγων Ζεφύρου», — τὸ ἐδιδάσκατε; — ἂν τὴν ἔβλεπαν ἐδῶ νὰ διαλέξῃ! Ἄλλὰ καὶ κάθε παιδί τὸ ἴδιον θὰ ἤθελε. . . . Καὶ συλλογίζομαι πόσα καὶ πόσα παιδάκια θὰ ἐχαροποιήσαν καὶ θὰ διεσκέδασαν τὰ παλαιὰ αὐτὰ παιγνίδια, πρὶν ἔλθουν ἐδῶ, διὰ νὰ τέρπουν τὰ σημερινὰ παιδία, ποῦ τα ἐπισκέπτονται καὶ χάσκουν ἐμπρὸς των ὄρες ὀλόκληρες. . .

Ἐξαφνα εὐρίσκομαι ἐνώπιον ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶμπορῶ νὰ ὀνομάσω παιγνίδι, ἂν καὶ εἶνε τοποθετημένον εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Τμήματος τῶν Παιγνιδίων. Εἶνε μίαν Φά τ ν η . . . Ἰσως ἤξεύρετε, ὅτι εἰς τὴν Βυρῶνιν ἐπικρατεῖ συνήθεια νὰ χαρίζουν τὰ Χριστογενεῖα εἰς τὰ παιδιά μικρὰς Φά τ ν α ς, εἴτε ἀπὸ χαρτί εἴτε ἀπὸ ξύλον, αἱ ὁποῖαι παριστάνουν τὸν Ἰησοῦν βρέφος εἰς τὰ γόνατα τῆς Μητρός του, τὸν Ἰωσήφ ὄρθιον πλῆσιόν της, τὰ βωδάκια νὰ χύνουν μέσα τὸ κεφάλι των ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ σταύλου, καὶ τοὺς Ἄγγέλους νὰ πετοῦν ἀπὸ πάνω, μὲ τοὺς τρεῖς Μάγους καὶ τοὺς τρεῖς Ποιμένας. Μία τέτοια Φά τ ν η εἶνε καὶ αὕτη, ποῦ βλέπω εἰς τὴν Παιδικὴν Ἐκθεσιν. Ἄλλὰ ποῖα διαφορὰ καὶ. . . ποῖα τελειότης! Ἐν πρώτοις ἔχει μῆκος δέκα μέτρων — τὸ φαντάζεσθε; . . . — καὶ εἶνε κα-

τασκευασμένη ὄλη ἀπὸ ξύλον σκαλιστὸν καὶ χρωματισμένον. Παριστᾷ ὀλόκληρον τοπίον, μὲ πύργους, μὲ σπιτία, μὲ καλύβας, μὲ δένδρα, μὲ βουνάκια. μὲ δρόμους, ὅπου περιπατοῦν — ἢ μάλλον στέκονται, — περισσότερα ἀπὸ τριακόσια πρόσωπα, τὰ περισσότερα πλουσιώτατα ἐνδεδυμένα καὶ ἀποτελοῦντα συμπλέγματα γραφικώτατα. Ἄλλοι πηγαίνουν πεζῇ, ἄλλοι ἐπιπποῖ, ἄλλοι μὲ γαϊδουράκια, καὶ ὄλοι διευθύνονται πρὸς τὸ θεῖον Βρέφος, τὸ ὁποῖον μετὰ τῆς Μητρός του κατέχει τὸ κέντρον τῆς συνθέσεως, διὰ νὰ το προσκυνήσουν καὶ νὰ τῷ προσφέρουν τὰ δῶρά των.

Ἡ ὀχυμασία αὕτη Φά τ ν η εἶνε ἱστορικὴ. Κατεσκευάσθη πρὸ ἑκατῶν πεντήκοντα ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Καρόλου Γ' βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, καὶ εἰργάσθησαν δι' αὐτὴν οἱ μεγαλύτεροι καλλιτέχναι τῆς ἐποχῆς. Καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὴν Ἰταλίαν κατασκευάζουν καὶ πωλοῦν Φά τ ν η κατὰ τὸ ὑπόδειγμα αὐτῆς; ἔννοεσται ὁμοίως, ὅτι καμμία δὲν εἶνε τὸσον μεγάλη, τὸσον πολυτελής καὶ τὸσον καλλιτεχνική.

Εἰς τὴν Παιδικὴν Ἐκθεσιν βλέπει κανεὶς πολλὰ πράγματα διασκεδαστικὰ καὶ περιεργότατα. Ὁ Τὸμ - Τίτ, ὁ διδάσκαλος Τὸμ - Τίτ ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπινοήσῃ καὶ δημοσιεύσῃ ἕως τώρα πλήθος Μαγικῶν Παιγνιδίων, — νομίζω, ὅτι μία συλλογὴ του ἔχει δημοσιευθῆ καὶ ἐλληγνιστὶ, πρὸς διασκεδαστὴν τῶν οἰκογενειῶν συναναστρωθῶν, — λοιπὸν, αὐτὸς ὁ μάγος Τὸμ - Τίτ, διδάσκει εἰς τὴν Ἐκθεσιν τὰ παιδία πῶς νὰ κατασκευάζουν μόνα των τὰ παιγνίδια των. Ἰπάρχει ἀκόμη μία Αἰθουσα Μουσικῆς, ἓνα Κ ο ν τ σ ε ρ τ ο δηλαδὴ, εἰς τὸ ὁποῖον παιζοῦν ὄλο παιδία. Καὶ ἐδῶ — μέσα ἐπέρασα ὠραίας ὄρας, διότι ἀγαπῶ τὴν καλὴν μουσικὴν, οἱ δὲ μικροὶ αὐτοὶ μουσικοὶ εἶνε ὄλοι καλλιτέχνη. Καὶ πόσα παιδία εἶδα νὰ διασκεδάζουν μαζί μου!

Ἄμ' ἐπὶ τὸ θεατρικόν; Ἄλλη διασκεδαστικὴ πάλιν ἐδῶ. Τὸ θεατρικὸν τῆς Παιδικῆς Ἐκθέσεως, εἶνε θεατρικὸν νευροσπάστων, μὲ ἄλλους λόγους Φά τ ν η ς. Ἐπερνοῦσα καὶ με προσεῖλκυσαν αἱ φωναί, αἱ χαρούμεναι φωναὶ τῶν παιδιῶν, ποῦ ἦσαν μαζεμέναι τριγύρω εἰς τὴν μικροσκοπικὴν σκηνήν. Καὶ εἰσῆλθα.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκοπίασα ἕως νὰ ἐννοήσω τὴν ὑπόθεσιν τῆς παριστανόμενης κωμωδίας. . . Ἄ, νομίζω ὅτι τὴν ἐννοῶ: Ὁ Φασουλᾶς ἔχει χρήματα. . . θέλει νὰ τα φυλάξῃ διὰ νὰ μὴ τού τα κλέψῃ κανεὶς. . . ἀλλὰ κατασκοπεύεται ἀπὸ τὸν Περικλέτον, ὁ ὁποῖος, φαίνεται, ἔχει πολὺ κακὰς διαθέσεις. . .

— Μὴν κυττάζεις! τοῦ φωνάζει ὁ Φασουλᾶς μὲ τὴν φωνὴν του τὴν. . . φασουλίστικην. — Δὲν κυττάζω, καλέ, δὲν κυττάζω,

Ἐν τούτοις εἶχε τὸ θάρρος νὰ μᾶς τελειώσῃ τὸ μάθημα. Μετὰ τὴν καλλιγραφίαν εἶχαμε ἱστορίαν, καὶ ἔπειτα οἱ μικροὶ ἐσυλλάβισαν: ΒΑ. ΒΕ. ΒΙ. ΒΟ. . . Ἐκεῖ κάτω, ἐπὶ τὸ βάθος τῆς αἰ-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάραν ημῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΑΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΘΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ 8^{ος} Ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ἰουνίου 1901 Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 22

ΑΙ ΑΝΕΥΣΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)
ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Ὅχι! ποτὲ δὲν θάπεράσιζε νὰ τους ἰδῆ, καὶ οὔτε ποῦ το ἤθελε καθόλου... Ἐξάφνα μία ἰδέα διέσχισε τὸν νοῦν τῆς ὡς ἀστραπῆς: Νὰ φύγῃ. Ἄφ' οὗ ἡ Ἑλλήνη τοῦ ἡμῶν Βώρκε, τὰ πάντα εἰς τὸ σπῆτι ἤσαν ἰδικὰ τῆς, καὶ ἡ Ρέζα δὲν εἶχε πλέον τίποτε, οὔτε ὄνομα καὶν, οὔτε κατοικίαν! Δέν τῆς ἔμεινε τώρα νὰ κάμῃ ἄλλο τίποτε, παρὰ νὰ φύγῃ. Καὶ θὰ ἐφευγεν.

Ἐβγαλε γρήγορα γρήγορα τὴν κομπὴν ἐνδυμασίαν τῆς συναναστροφῆς καὶ ἐφόρεσε μίαν φοῦσαν καὶ μίαν ζακέταν σκοτεινοῦ χρώματος, καθὼς καὶ ἓνα καπελάκι ἀπὸ ψίθαν μαύρην. Χρήματα εἶχε περισσότερα ἀφ' ὅσα τῆς εἰ χρεώζοντο, διότι χθὲς ἀκόμη τῆς εἶχε δώσῃ ὁ θεὸς Ἀρχῆς, κατὰ τὴν συνθήσασιν ποῦ εἶχε νὰ δίδῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὰ παιδιὰ, διὰ νὰ γοροῦσαν μόνον τῶν ὄτι ἤθελαν, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς μῆς Σμίλυ.

Οὕτω τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχεν εἰς τὴν τσέπην τῆς δέκα λίρας. Καὶ τὰ χρήματα αὐτὰ εἶνε εὐτυχῶς ἰδικὰ μου— ἐσχέθη με πικρίαν, — ἀφ' οὗ καὶ ἡ Ἑλλήνη εἶλαβε χθὲς ἄλλα τόσα, καὶ ἀφ' οὗ τώρα ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἑλλήνη.

Εἰς μίαν μικρὰν βαλίξαν εἶχα μερικὰ πράγματα τοῦ καλλιωπισμοῦ ἀπαραίτητα, καθὼς καὶ μίαν ἀλλαξιὰν ἀσπρόρουχα. Τότε, ἐνῶ τὴν ἐνόμιζαν ἀκόμη εἰς τὸ σπῆτι τοῦ κ. Ὀγραδῦ, κατάρθωθε νὰ καταθῆ ἡ γραφὰ εἰς τὴν ἐξώθυραν, καὶ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὴν ἰδῆ κανεὶς...

Μετὰ δύο ὥρας, ὁ Λάρρη ἐπέστρεφε φέρων τὴν ἀπάντησιν, ὅτι ἡ μὲς Ρέζα εἶχεν ἀπέλωθ' ἄπὸ πολλοῦ ἀπὸ τοῦ κ. Ὀγραδῦ, μὰζι μετὰ τὰς δεσποινίδας Λόντες, αἱ ὁποῖαι ἐκατοικούσαν εἰς τὴν Πλατεῖαν Φιτσιούλλιαμ, ὀλίγα σπῆτια παρακάτω. Φαντάζεσθε εὐκόλως τὴν ἀνητυχίαν καὶ τὴν ταραχὴν, τὴν ὁποῖαν ἐπροξένησεν ἡ εἰδήσιν αὕτη! Ἡ Ρέζα, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ ἦτο τόσον πολυτίμος, — ἡ χαϊδευμένη, ἡ λατρευτὴ, ἡ ἀπαραίτητος Ρέζα, εἶχε γίνῃ ἄφαντος! Ἄφ' οὗ ἠρξάνθησαν εἰς ὄλον τὸ σπῆτι ὁ θεὸς Ἀρχῆς ἐτρέψεν εἰς τοῦ κυρίου Λόντες. Ἐκεῖ τῷ εἶπαν, ὅτι τῶντι ἡ Ρέζα εἶχεν ἐπιστρέψῃ μετὰ τῶν δεσποινίδων Λόντες, αἱ ὁποῖαι τὴν εἶδαν νάναθ' ἡ τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐξώθυρας, νάνοιξῃ μετὰ τὸ κλειδί, τὸ ὁποῖον εἶχε πάντοτε μαζί τῆς, καὶ νὰ εἰσέλθῃ, ἀφ' οὗ πρῶτα ταῖς ἔστειλε μετὰ τὸ χέρι ἓνα φιλί. Ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Γεωργία Λόντες ἐπαρουσιάσθησαν καὶ αὐτὰ καὶ ἐπεβεβαίωσαν τὰ ἀνωτέρω, τὰ ὁποῖα διηγήθησαν εἰς τὸν κ. Βώρκε οἱ γονεῖς τῶν. Μετὰ τοῦτο, ὁ δυστυχῆς θεὸς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπῆτι, τὸ ὁποῖον καὶ πάλιν ἐφερον ἀνω-κάτω, κρίζων καὶ ἀναζητῶν παντοῦ τὴν Ρέζαν... Φυσικῶς, καὶ αἱ ἐρευνῶναι αὐτὰ δὲν ἐφερον κανέν ἀποτέλεσμα. Καὶ τώρα... ποῦ νὰ τὴν ζητήσῃ, ποῦ νὰ διευθυνθῇ, ποῦ νὰ ἐρωτήσῃ;... Δέν ὑπῆρχε καμμία ἐνδειξις, κανέν τεκμήριον, ἱκανὸν νὰ τον διαφωτίσῃ. Ὅπως κατὰ τύχην, ἔστειλε τὸν Λάρρη καὶ τὴν Βριγίταν εἰς τὸ πλέον φιλικὸ σπῆτι, διὰ νὰ ἐρωτήσουν μήπως ἡ Ρέζα ἐξάνῃ πουθενά... Ἄλλα δὲν ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ διαθήματος, διότι ἤξευρε καλὰ ὅτι οὐδέποτε ἡ Ρέζα ἐπήγαγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸς φίλας τῆς, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ. Ἐτρέξε μετὰ τὸν ἀδελφόν του, καὶ εἰδοποίησε περὶ τῆς ἐξαφανίσεως τὴν Ἀστυνομίαν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐπίσης τῷ ἐφαίνετο ἀνωφελές. Εἰς τί ἤμπορούσαν νὰ χρησιμεύσουν αἱ ἐρευνῆσαι εἰς

ἔτι ἡ μὲς Ρέζα εἶχεν ἀπέλωθ' ἄπὸ πολλοῦ ἀπὸ τοῦ κ. Ὀγραδῦ, μὰζι μετὰ τὰς δεσποινίδας Λόντες, αἱ ὁποῖαι ἐκατοικούσαν εἰς τὴν Πλατεῖαν Φιτσιούλλιαμ, ὀλίγα σπῆτια παρακάτω. Φαντάζεσθε εὐκόλως τὴν ἀνητυχίαν καὶ τὴν ταραχὴν, τὴν ὁποῖαν ἐπροξένησεν ἡ εἰδήσιν αὕτη! Ἡ Ρέζα, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ ἦτο τόσον πολυτίμος, — ἡ χαϊδευμένη, ἡ λατρευτὴ, ἡ ἀπαραίτητος Ρέζα, εἶχε γίνῃ ἄφαντος! Ἄφ' οὗ ἠρξάνθησαν εἰς ὄλον τὸ σπῆτι ὁ θεὸς Ἀρχῆς ἐτρέψεν εἰς τοῦ κυρίου Λόντες. Ἐκεῖ τῷ εἶπαν, ὅτι τῶντι ἡ Ρέζα εἶχεν ἐπιστρέψῃ μετὰ τῶν δεσποινίδων Λόντες, αἱ ὁποῖαι τὴν εἶδαν νάναθ' ἡ τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐξώθυρας, νάνοιξῃ μετὰ τὸ κλειδί, τὸ ὁποῖον εἶχε πάντοτε μαζί τῆς, καὶ νὰ εἰσέλθῃ, ἀφ' οὗ πρῶτα ταῖς ἔστειλε μετὰ τὸ χέρι ἓνα φιλί. Ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Γεωργία Λόντες ἐπαρουσιάσθησαν καὶ αὐτὰ καὶ ἐπεβεβαίωσαν τὰ ἀνωτέρω, τὰ ὁποῖα διηγήθησαν εἰς τὸν κ. Βώρκε οἱ γονεῖς τῶν. Μετὰ τοῦτο, ὁ δυστυχῆς θεὸς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπῆτι, τὸ ὁποῖον καὶ πάλιν ἐφερον ἀνω-κάτω, κρίζων καὶ ἀναζητῶν παντοῦ τὴν Ρέζαν... Φυσικῶς, καὶ αἱ ἐρευνῶναι αὐτὰ δὲν ἐφερον κανέν ἀποτέλεσμα. Καὶ τώρα... ποῦ νὰ τὴν ζητήσῃ, ποῦ νὰ διευθυνθῇ, ποῦ νὰ ἐρωτήσῃ;... Δέν ὑπῆρχε καμμία ἐνδειξις, κανέν τεκμήριον, ἱκανὸν νὰ τον διαφωτίσῃ. Ὅπως κατὰ τύχην, ἔστειλε τὸν Λάρρη καὶ τὴν Βριγίταν εἰς τὸ πλέον φιλικὸ σπῆτι, διὰ νὰ ἐρωτήσουν μήπως ἡ Ρέζα ἐξάνῃ πουθενά... Ἄλλα δὲν ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ διαθήματος, διότι ἤξευρε καλὰ ὅτι οὐδέποτε ἡ Ρέζα ἐπήγαγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸς φίλας τῆς, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ. Ἐτρέξε μετὰ τὸν ἀδελφόν του, καὶ εἰδοποίησε περὶ τῆς ἐξαφανίσεως τὴν Ἀστυνομίαν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐπίσης τῷ ἐφαίνετο ἀνωφελές. Εἰς τί ἤμπορούσαν νὰ χρησιμεύσουν αἱ ἐρευνῆσαι εἰς



«Εἰς τὸ Πρακτορεῖον τὴν ἐπιληροφ' ἤσαν...» (Σελ 171, στ. γ')

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ συμμαθητῶν:
— Καὶ πῶς πάει, Νίκο, τὸ μάτι σου;
— Καλλιτέρα... Ὁ Γατρός μου εἶπε πῶς ἄρξα νὰ βλέπω.

Ὁ Πατὴρ: (δοκιμάζων τὸ κρασί.)— Χρὴ βαφτισμένο εἶνε...
Ὁ μικρὸς τὸν νόος:— Καὶ πῶς το λένε;
Ἐσκέλη ὑπὸ τῆς Σιμῆς Κόρης.

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας:
Ἡ διδασκάλισσα:— Λοιπόν, τί λέγεται Ἀκρωτήριον;
Ἡ Ἀργυροβιολέττα:— Νά, ἡ ἄκρη τοῦ τυρίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τὸ παρὸν φυλλάδιον ἦτο ἔτοιμον... Δέν ἔμεινε παρὰ μόνον ἡ Ἀλληλογραφία. Καὶ εἶχα καθίσθη εἰς τὸ τραπέζι μου, μετὰ τὸν σωρὸν τῶν ἐπιστολῶν σὰς ἐμπρὸς μου, διὰ νὰ τὴν γράψω... ὅταν ἔρχεται ὁ Διανομέτης καὶ μου φέρει τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Ἀναγνῶστη ἀπὸ τὸ Παρίσι.
Τί νὰ κάμω; Νὰ τὸ ἀρίσω διὰ τὴν ἄλλην ἐβδομάδα; Ἀλλὰ εἶνε κρίμα... θὰ πηλῶντῃ πολὺ, καὶ ἔπειτα ἕως τότε θὰ ἔλλῃ ἴσως καὶ τρίτον... Νάπαίρω τὸ τίποτε ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄλην καὶ νὰ κάμω τόπον... Ἀδύνατον! Αἱ σελίδες εἶνε ἔτοιμα διὰ τὸ πιεστήριον. Τί νὰ κάμω λοιπόν;
Νάναθάλω τὴν Ἀλληλογραφίαν. Ἄλλο τίποτε δὲν γίνεται.
Στέλλω λοιπὸν ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι εἰς ὄλον, καὶ...
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μέχρι σήμερον, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

211. Λεξιγράφος λογοπατικτικός.
Ἄν μύτες χωριωτῆς,
Ἐν πύργῳ δὴ φορές,
Ἦνας ἦρος εἶν' αὐτὸς,
Ποῦ θὰ βρῆς, πολὺ γνωστός.

212. Στοίχεογράφος.
Μ' ἄλλη καρδίᾳ εἰς μαθητῆς τὸν Ἰησοῦν ἀφίει,
Καὶ φυσικὸν φαινόμενον ἐστὶ πέλαγος θὰ γίνῃ.

213. Τονόγράφος.
Τοῦ σώματός σου μέλος,
Ἄν ὀδοντισθῶ,
Κακὸν θὰ ἔχω τέλος,
Διότι... ὁ ψῆθῶ.

214. Ἀναγραμματισμός.
Πόνος ἐστὶ σῶμα ἢ ἐστὶν ψυχὴ καὶ ἄν μ' ἀναγραμ-
ματίσης.

215. Τρίγωνον.
★ ★ ★
★ ★ ★
★ ★ ★
★ ★ ★
★ ★ ★

216. Πράβλημα.
Νὰ εὐρεθῆ ἀριθμὸς, τοῦ ὁποῖου τὸ 1/3 καὶ τὸ 1/10 συν 24, σχηματίζει ἀριθμὸν ὑπερβαλίνοντα τὸν ζητούμενον κατὰ ἓξ μονάδας.

217. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.
Ἀφαιρούντες τέσσαρα γράμματα ἐξ ἐκάστης

τῶν κάτωθι λέξεων καὶ συνεινούτες καταλλήλως τὰ λοιπὰ, καθ' ἣν εὐρίσκονται σειρὰν, ἀποτελοῦμεν γνωμικόν.
Φροῦδος, λίκνον, σκοπός, ναύτης, ὄρμος, ταυρία, μαγεία, στροβίμα, βασιλῆς, κελλίον, κορυφή, Ἀρκαδία, εἰδωλον.

218. Ἀπροσδόκητον.
Ποῖον ζῆλον, καίτοι ὁμοιάζει ὅσον κανέν ἄλλον μετὰ τὴν γάταν, δέν εἶνε γάτα;

219. Ἀκροστιχίς.
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεστῆς, ἀποτελοῦν Βασιλέα:

1, Μήτηρ ἤρωος, 2, Φυσικὸν φαινόμενον, 3, Γλύκισμα, 4, Τυτάν, 5, Ποιητὴς Τραγῆδος, 6, Ἐντομὸν χρήσιμον.

220. Φωνηεντόλιπον.
θ ρ - π σ κ - κ - κ ρ δ - μ λ ν
221. Γρίφος.

ε ε 11 11 φ φ
ε Π ε τε φ λον φ
ε ε 11 11 φ φ
ε 11

ΑΥΣΕΙΣ

138. Ροδάκινον (ρόδα, καϊνόν).— 139. Τάγος - πάγος. — 140. Οἰνάς - Ἰαός.

142. ΠΟΣΕΙΔΩΝ (ὄδος, Σίδων, ἰδῶ, ἴππος, Διδῶ, ὄδον, Νέσος.)— 143. Εἶμαι τέρας, ἀληθῶς! (ὕμπερας...)— 144. Ζημίαν αἰροῦ μάλλον ἢ κέρδος ἀισχρόν.— 145. ΚΑΤΑ ΊΣΙΣ, ΣΙΑΜ, ΣΑΡΑ (ΚΙΣΣΑ, ΔΣΙΑ, ΤΙΔΡΑ, ΔΣΜΑ).— 146. Ὁμοῖοι ἄι πελάζει.— 147. Οἱ φίλοι: ἐν δυστυχίᾳ φαίνονται.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜῃ

Ἡ λέξις λεπτὸν 10, διὰ τὸ τοῦ συνδρομητῆς μας λεπτὸν 5 μόνον. Ἐνάγιτος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀναγνώστρια τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.— Τὰ πρῶτα δημοσιεύσασιν χρονογράφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἐναγνώστα καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μίχρη τῆς μισσημέρας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φυλλὸν τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μόνον διὰ τὸ μεθεπόμενον.]

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια μετὰ ὄλους ἠβελὸν μοι ἀποστείλῃ τοιαῦτα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν: κ. Μιχαὴλ Χατζῆ Μάρκου, εἰς Σμύρνην. (Α-31)

Εὐχαριστῶς δέχομαι εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια ἐκ πάσης πόλεως τοῦ ἔσωτερου κοῦ καὶ τὰ ἀναποδίδω.— Ἡ διεύθυνσίς μου: Mlle Héleine S. Dessylla, Andros (Grèce). (Α-32)

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» τῶν Παιδῶν, ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν Ὀδησῶ καθηγητὴν κ. Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον, (Alexandrowski Prospect, No 3) εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσίαν. Παρὰ τῶ αὐτῶ κ. Ἀντιπροσώπῳ πληροῦνται καὶ αἱ καθυστερούμεναι συνδρομαὶ παλαιότερον ἐτῶν ἐξ οἰκισθήσασιν πόλεως τῆς Ρωσσίας, ἐγγράφονται νέοι συνδρομηταὶ, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελία περὶ ἀποστολῆς τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς.

ἀπαντᾷ ὁ Περικλέτος μετὰ φωνὴν ὅχι ὀλιγώτερον ὄξεναν, — καὶ ρίπτει μίαν ματιὰ πρὸς τὴν κρύπτην.

Ἀμέσως ἐξεγείρονται διαμαρτυρικὴ ζωηραὶ. Οἱ μικροὶ θεαταὶ λαμβάνουν μέρος, χόριν τῆς ἀληθείας.

— Ψέμματα! λέει ψέμματα!... ἐκῦταξε!... φωνάζουν πανταχόθεν.

Καὶ ἀρχίζει ὁ διάλογος μεταξὺ Φασουλή καὶ... ἀκροατηρίου: «— Τὸν εἶδατε, παιδιὰ μου;— Τὸν ἴδαμε!— Τὸν εἶδαμε!— Μὰ εἰσθε βέβαιοι;— Βεβαίωτατοι!»

Καὶ γὰρ! γκούπ! ὁ ψεύστης Περικλέτος ξυλοφορτόνεται, πρὸς μεγάλην χάραν τῶν μικρῶν, οἱ ὅποιοι φωνάζουν: — Δὸς του κ' ἄλλες! δὸς του!

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Φασουλή δὲν ἔχει καμμίαν δυσκολίαν καὶ τὸ ξύλον πίπτει ἀλύπτῳ.

Ὁ Περικλέτος ὁμοῦ ἐδικαίεται... Κρύβεται ἀργότερα, ἀρπάζει τὰ λεπτὰ τοῦ Φασουλή, καὶ ἀπὸ δῶ πᾶν οἱ ἄλλοι.

Ὁ Φασουλή τὸν καταδιώκει, καὶ ζητεῖ τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀκροατηρίου του.

— Ἀπὸ ποῦ ἐφυγε; ἐρωτᾷ.

— Ἀπὸ ἐκεῖ! ἀπὸ ἐκεῖ! φωνάζουν ἐν χορῷ τὰ παιδιὰ, καὶ δείχνουν ὅλα τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐφυγεν ὁ κλέπτης. Ἐπῆραν τὸ μέρος τοῦ ἀδικημένου, καὶ ἔχουν μεγάλην χάραν δι' αὐτὸ. Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν χάραν τῶν, ὅταν, μετὰ τὴν βοήθειάν των πλέον, ὁ κλέπτης ἀνκαλύπτεται, συλλαμβάνεται καὶ τιμωρεῖται ὡς τοῦ ἀξίζει:

— Γκλῆπ-γκούπ!... γκλῆπ-γκούπ!... Νομίζω, μετὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι διςκέδασα κ' ἐγὼ ὅσον καὶ οἱ μικροὶ θεαταὶ τοῦ Φασουλή!

ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ

Νιαουρίζει τὸ γατάκι
Κι' ἀπ' τὸν πόνο σπάρταρᾶ,
Γιατὶ, δις τοῦ τὸ παιδάκι
Τοῦ τραβάει τὴν οὐρά.

Δὸς του, δὸς του, καὶ πεισιμόνει
Καὶ τραδᾷ μ' ἀπονία,
Μὰ κ' ὁ γότος παιὰ θυμόνει,
Μιά τοῦ κόβει γραντσουνιά.

Ξεφωτίζει τὸ παιδάκι
Καὶ τὸ χέρι του κρατᾷ...
Τρέχει, φεύγει τὸ γατάκι
Κάπου νὰ κρυφτῆ ζηταί.

Κ' ἡ μαμάκα τρομαγμένη
Τρέχει βιαστικῆ πολὺ,
Τὸ μικρὸν χεράκι δένει
Καὶ μ' ἀγάπη τὸ φιλεῖ.

Τὸ μικρὸν νὰ κλαίῃ παύει...
Τὸ γατάκι τὸ κακὸ
Ἐρχεται κ' αὐτὸ νὰ λάβῃ
Ἀπ' τὰ χὰδια μερτικό.

Κι' ἡ μαμάκα ἐστὶ παιδάκι
Δίνει ἀλόδωρα φιλιὰ,
Καὶ τοῦ βάζει τὸ γατάκι
Στὴ μικρὴ του ἀγκαλιά.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.